

„Nee, niets over hem. Iets over mezelf!”

Nora zette zich méér rechtop. Als de ander 't zoover dreef, om haar hier ter verantwoording te roepen, dan zou ze weten wie ze vóór had.

Rie ging door, zacht en moeilijk, omdat ze aldoor zichzelf moest overwinnen. „'t Komt me voor, dat u niet gunstig over me denkt. Dat is natuurlijk uw zaak. Maar misschien wordt toch de last, die u te dragen hebt, er zwaarder door. En omdat ik medelijden met u heb...”

„Ik vraag van u geen medelijden,” weerde Nora trotsch af. En ze wilde opstaan.

Maar Rie verzocht: „neen, blijft u nog even zitten. Ik ben zoo klaar. Dan mag u over me denken, zooals u wilt. Ik heb medelijden met u, omdat ik 't zelfde heb ondervonden als u. Alleen misschien erger, want u mag nog hopen. De professor zelf denkt gunstig over dit geval. Terwijl ik...”

Ze keerde zich even af, en keek doelloos door 't raam. O, 't was zóó moeilijk, te spreken over dat, waarover ze zelfs tegenover Bertha nooit meer raakte. En dat tegen deze vreemde.

Nora zat verbaasd, roerloos.

Toen Rie zich hervat had, vertelde ze van haar verleden, kort, sober. Maar de ander, omdat ze ook leed uit liefde, begreep. En ze voelde zich beschaamd toen Rie eindigde.

„Nu weet u, dat ik nooit zal trachten u te verdringen bij uw verloofde. Die angst behoeft u niet met zich te dragen.”

Nora was niet gewoon, zich beschaamd te gevoelen. Zelfs haar verloofde kleepte 't geen hij haar te zeggen had, steeds zacht in, kennend haar heftig karakter. 't Was een heel ding voor haar om naar Rie toe te gaan en te zeggen: „Vergeef me, zuster. Ik weet nu, dat ik leelijk tegen u gedaan heb. Ook zonder dat ik dit van u wist had ik moeten voelen, dat ik er geen reden voor had. Maar u weet, hoe men is, als alles ons ontvalt. Misschien kan dat mij bij u verontschuldigen.”

„Als alles ons ontvalt.” Alles! Dat was voor Nora haar liefde, dat was, vroeger, ook Rie's liefde voor haar geweest.

Als in plots helder licht zag Rie hoe 't geweest zou zijn, als in haar leven de smart niet gekomen was. En hoe 't geworden was, toen God haar tegengehouden had.

Dat deed haar zeggen: „Toen mij alles ontviel, wat ook ik voor 't ééne noodige hield, heb ik in mijn wanhoop de hand gegrepen van Hem, die ons door alle lijden heen tot heerlijkheid voeren wil.”

Als één, die een geheim doorvorsch, vroeg Nora: „Is God dan werkelijk realiteit voor u? Niet maar een begrip, een zelf-suggestie?”

„Zelf-suggestie kan ons niet tegen ons zelf doen

ingaan en boven ons zelf verheffen. U moet dit inzien, als u er goed over denkt.”

„Was het uw godsdienst, die u leerde tegenover mij te handelen, zooals u deed?” vroeg Nora snel.

„Niet mijn godsdienst. God-zelf”, zei Rie ernstig.

't Scheen dat Nora 't gesprek afbrak, toen ze vroeg: „Wil u mij uw hand geven ten teken van verzoening?”

„Als u dat nog noodig vindt, zeker,” zei Rie, even glimlachend en toch vaag teleurgesteld.

Maar toen Nora, na haar handdruk, vroeg: „Wil u me niet eens komen opzoeken, thuis, zuster? 'k Zou graag nader met u kennis willen maken. 'k Dacht tot dusver dat het Christendom, bij al zijn aanspraken, feitelijk innerlijk dood was. Nu heb ik voor 't eerst gemerkt, dat het nog een macht kan zijn in iemands leven,” beloofde ze dankbaar, dat ze komen zou.

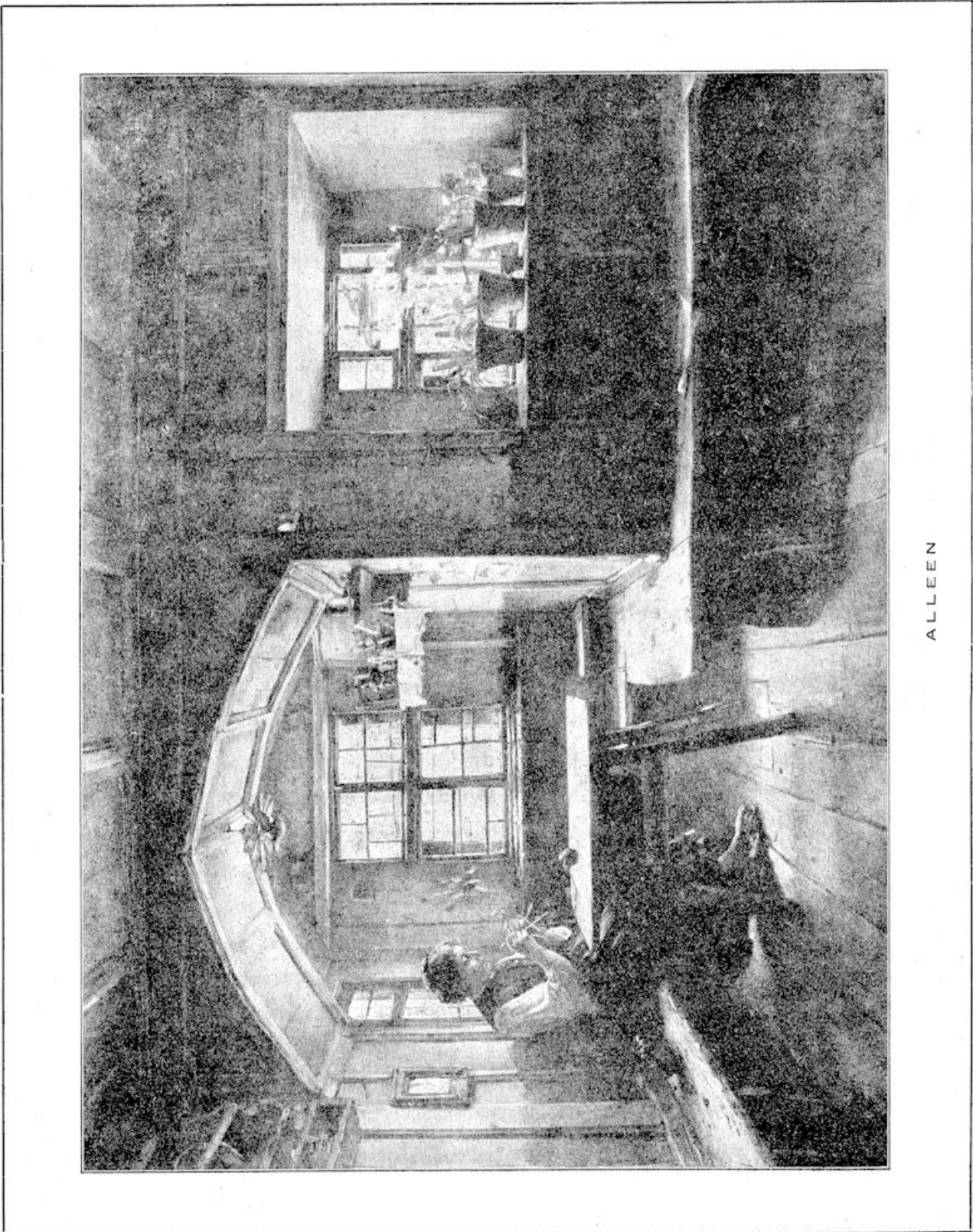
Want de woorden van Hans Jonker, toen hij haar, ondanks zichzelf gewezen had op de diepere beteekenis van het verlost zijn door Christus, klonken nog telkens in haar na. En ze dankte, na Nora's heengaan, dat ze nu door haar daden, al was 't onvolkomen, had mogen getuigen van Jezus, wiens geest in Zijn kinderen leeft.

(Wordt vervolgd.)

Hoe zelden overkomt het velen van ons niet, te zelden, dat zij eens een poosje op den dag rustig met zichzelf alleen kunnen zijn! Onze tijd is er geen naar om hen, die den geheelen dag met hun werk bezig zijn, een deel van dien dag in weldadig alleen-zijn te laten. Ook buiten ons werk komt nog zoo-veel kijken, als wij iedereen moesten gelooven, zouden we in zoo goed als alles moeten „meeleven”. Ach, dat zou nu nog wel gaan, maar dan moesten we ééne groote moeilijkheid overwinnen kunnen, n.l. deze, van niet meer dan één ding tegelijk te kunnen doen. Maar hoe velen van ons zijn daartoe bij machte? En het gaat werkelijk niet aan om over deze kwestie elkander een verwijt te maken.

De zaak staat zóó. Buiten ons „gewone” werk (stel nu maar eens even dat er „gewoon” werk bestond) zijn er, zooals gezegd, nog een menigte dingen, die ook iets van onzen tijd te eischen hebben. Er komt geen eind aan. 't Is een heelehoop. Maar niet één mensch zal, zonder innerlijk tegenwicht,

ALLEEN

ongestraft zich met heel die groote buitenwereld met zijn al meer en meer dwingende noodzaken kunnen inlaten. Er is rust noodig, niet voor het gewone doel alleen, maar vooral om de zich verdringende indrukken van den langen dag, van den rijken tijd te laten bezinken. Misschien kan dat voor een deel onder ons dagelijksche doen gebeuren, doch dan blijft het andere deel nog over, dat eenige oogenblikken van stilte vraagt. Een bovenal (dit komt nog bij dat alles), vergeten wij zoo licht wie wij zelf zijn, hoe ver wij innerlijk van ons ideaal afstaan, als heel den dag het leven van den buitenkant ons in beslag neemt.

Er zal wel weinig zijn, wat zoozeer, zoo systematisch-langzaam en ongemerkt het geestelijk leven in ons dooden kan, als het al maar enkel bezig zij met de dagelijksche dingen. O ja, met goede dingen, dat wil ik onvoorwaardelijk aannemen, en met nuttige en noodzakelijke dingen... maar wat voor zegen zouden die allen voor ons kunnen hebben als wij onszelf daarbij vergeten? 't Is heel mooi praten over zich-zelf-vergetende liefde en zoo meer, maar de naastenliefde, die dáármee bedoeld wordt, zal, wil ze hierin niet zondigen, in géén geval zichzelf vergeten, al was het alleen maar om door eigen opbouw den naaste tot meerdere zegen te kunnen zijn.

Wat wij doen is het niet, maar hoe wij het doen, en wat wij erin doen. Onze persoonlijkheid kan maken, dat klein werk gróót is, zelfs is het onze plicht om te arbeiden met het beste dat wij in ons hebben. En hoe zullen wij dat kunnen wanneer wij dat juist, zij het voor een deel onbewust, laten verschrompelen?

Het moest een sterke roep in ons zijn, die ons bij tijden waarschuwt in te keeren tot onszelf. Want met onszelf vergeten doen we niet alleen nadeel aan onze persoonlijkheid, onze macht en ons werk, doch evenzeer aan ons gebed.

Misschien zijn er wel onder mijn lezeressen die, wanneer zij het bovenstaande gelezen hebben, naar de plaat kijken, omdat ze het verband tusschen deze en wat ik schreef niet al te zeer voor-de-hand-liggend vinden. En misschien glimlachten ze dan.

't Is toch eigenlijk ook maar zoo'n heel gewoon iets. Een jonge vrouw, die in haar eentje in de huiskamer wat zit te breien.

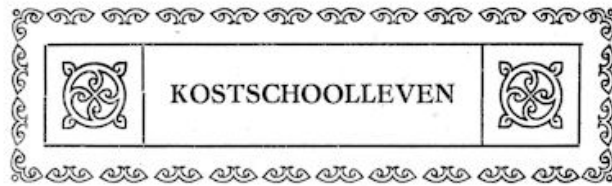
En werkelijk, dit is een van die werkzaamheden die ons toestaan onder het werk door iets dieper dan de dagelijksche dingen te gaan.

Ze kan nadenken.

Ik hoop dan ook dat ze dien tijd van stilheid zich ten nutte zal maken.

En door die weinige eenvoudige oogenblikken,

hoe luttel en niets beteekenend ze schijnen mogen, nader moge komen tot het leven, haar werk, haar naasten, zichzelf. En tot God. P. v. R.

Misschien zijn er onder de meisjes die „Meisjesleven” lezen wel verscheidene, die graag eens wat zouden hooren over het kostschoolleven en nu wilde ik jullie eens vertellen over een Duitsche kostschool.

Er zijn verschillende soorten. Voor den oorlog gingen veel Duitsche kinderen al vroeg naar kostschool, soms al als ze pas een jaar of tien waren en 't gebeurde dan wel, dat meisjes, die een jaar of 16 waren, van de eene naar de andere kostschool verhuisden, om dan nog een soort huishoudcursus te volgen. Alleen in de vacanties kwamen die kinderen dan thuis en als de school ver van huis verwijderd was, gebeurde 't nog wel, dat een kleine vacantie maar op school werd doorgebracht. In onze Hollandsche ooren klinkt dat vreemd, hè, wij zijn daar niet aan gewend, omdat de meeste kinderen thuisblijven en we bij uitzondering eens hooren, van een meisje dat op een internaat is. We zijn ook veelal geneigd te denken dat zulk een buitenslandsch verblijf eigenlijk alleen voor meisjes uit eersten stand is weggelegd. Dat is ook zoo, wanneer we ons een kostschool voorstellen, zooals er in Zwitserland meerdere zijn, die alleen bedoelen jongedames toe te rusten met kennis, die in de uitgaande wereld noodig is.

Nu wilde ik 't eens hebben over een inrichting, die op meer eenvoudige leest geschoeid is, waar het doel van den cursus is, meisjes vanaf 16 jaar door huishoudelijk werk op het practische leven voor te bereiden, en tegelijk door allerlei lessen de geestelijke ontwikkeling te bevorderen. Hè, wat klinkt dat saai, hoor ik jullie al zeggen. Maar 't is niet zoo saai als je wel denkt. Er zijn veel meisjes, die thuis voldoende gelegenheid hebben z.g. „het huishouden te leeren”. Maar wat is dan dikwijls het groote bezwaar? Dat de studie in 't gedrang komt en er al gauw een loopje genomen wordt met het bijhouden van talenkennis, pianospel enz. Welke moeder, die een dochter van school in de huishouding krijgt heeft energie genoeg, het jonge meisje een werkprogram voor te leggen, en er de hand aan te houden, dat alles precies op tijd afgewerkt wordt?